

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 927

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 noiembrie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 483 din 30 iunie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 478 alin. (2) și (3), art. 482 lit. h) și art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală	2-5
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
358. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Robert Berezovski a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice	5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.177. — Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind modificarea Ghidului de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național, aprobat prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 954/2016.....	6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 20 din 11 octombrie 2016 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	7-14
ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE	
45. — Hotărâre privind unele măsuri pentru buna funcționare a Sistemului informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal la secțiile de votare din străinătate organizate pentru alegerile pentru Senat și Camera Deputaților din anul 2016.....	15
46. — Hotărâre privind modificarea și completarea Hotărârii Autorității Electorale Permanente nr. 39/2016 pentru aprobarea modelelor proceselor-verbale privind consemnarea rezultatului votării la alegerile pentru Senat și Camera Deputaților	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 483**

din 30 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 478 alin. (2) și (3), art. 482 lit. h) și art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 478 alin. (2) și (3), art. 482 lit. h) și art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Cătălin Ioniță în Dosarul nr. 2.150/269/2015 al Judecătoria Oltenița, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.567 D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca devenită inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, fiind incidentă în cauză Decizia Curții Constituționale nr. 235 din 7 aprilie 2015, și respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 478 alin. (2) și (3) și art. 482 lit. h) din Codul de procedură penală. Referitor la acestea din urmă, se susține că premisele de la care pleacă autorul excepției sunt greșite, întrucât reglementarea avizului procurorului ierarhic superior în cadrul procedurii acordului de recunoaștere a vinovăției corespunde principiului constituțional al controlului ierarhic al activității procurorului. Se mai arată că critica conform căreia încheierea de către procuror a acordului de recunoaștere a vinovăției nu este de natură a reprezenta o imixiune a puterii executive în atribuțiile instanțelor judecătorești, întrucât acordul de recunoaștere a vinovăției este supus controlului judecătoresc, iar judecătorul are posibilitatea să admită, să respingă sau să modifice acest acord.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința penală nr. 191 din 25 septembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.150/269/2015, **Judecătoria Oltenița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 478 alin. (2) și (3), art. 482 lit. h) și art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ionuț Cătălin Ioniță într-o cauză având ca obiect pronunțarea asupra unui acord de recunoaștere

a vinovăției, încheiat de autorul excepției și Parchetul de pe lângă Judecătoria Oltenița.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției arată că dispozițiile art. 56 din Codul de procedură penală și Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară nu reglementează competența procurorului de a încheia acorduri de recunoaștere a vinovăției, de a stabili pedepse și modalități de executare, de a renunța la aplicarea unor pedepse sau de a dispune amânarea executării pedepselor. Se susține că reglementarea, prin dispozițiile procesual penale referitoare la acordul de recunoaștere a vinovăției, a mai multor drepturi decât cele prevăzute în legea anterior referită și în partea generală a Codului de procedură penală este de natură a încălca principiul separației puterilor în stat, principiul autonomiei procurorilor și dreptul la un proces echitabil.

6. **Judecătoria Oltenița** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată în ceea ce privește soluția legislativă prevăzută la art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, conform căreia instanța se pronunță asupra acordului de recunoaștere a vinovăției în urma unei proceduri necontradictorii. Se subliniază faptul că, numai în cazul unei dezbateri contradictorii, părțile au posibilitatea reală de a prezenta probe în susținerea intereselor procesuale și că principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil. Se susține că instanța de judecată poate stabili, prin sentința pronunțată conform art. 485 din Codul de procedură penală, o altă soluție decât cea prevăzută în acordul de recunoaștere a vinovăției, motiv pentru care o astfel de soluție nu poate fi dispusă decât cu asigurarea caracterului contradictoriu al procedurii de judecată. Se arată, din perspectiva celorlalte critici de neconstituționalitate, că excepția este neîntemeiată.

7. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

8. **Guvernul** apreciază ca fiind inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală și ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 478 alin. (2) și (3) și art. 482 lit. h) din Codul de procedură penală. Referitor la aceasta din urmă, se arată că decizia asupra acordului de recunoaștere a vinovăției și asupra fondului cauzei aparține, în mod exclusiv, instanței de judecată, care se pronunță inclusiv asupra felului și cuantumului pedepsei și asupra modalității de executare a acesteia. Așa fiind, asupra temeiniciei acuzației în materie penală se pronunță instanța de judecată, motiv pentru care nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate formulată de autorul excepției.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 478 alin. (2) și (3), art. 482 lit. h) și art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, care, la data invocării excepției, aveau următorul cuprins:

— Art. 478 alin. (2) și (3): „(2) *Efectele acordului de recunoaștere a vinovăției sunt supuse avizului procurorului ierarhic superior.*

(3) *Acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi inițiat atât de către procuror, cât și de către inculpat.*”;

— Art. 482 lit. h): „*Acordul de recunoaștere a vinovăției cuprinde: [...]*

h) felul și cuantumul, precum și forma de executare a pedepsei ori soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei cu privire la care s-a ajuns la un acord între procuror și inculpat;”;

— Art. 484 alin. (2): „*Instanța se pronunță asupra acordului de recunoaștere a vinovăției prin sentință, în urma unei proceduri necontradictorii, în ședință publică, după ascultarea procurorului, a inculpatului și avocatului acestuia, precum și a părții civile, dacă este prezentă.*”;

Ulterior sesizării Curții, dispozițiile art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, având, în prezent, următorul cuprins: „*La termenul fixat se citează inculpatul, celelalte părți și persoana vătămată. Instanța se pronunță asupra acordului de recunoaștere a vinovăției prin sentință, în ședință publică, după ascultarea procurorului, a inculpatului și avocatului acestuia, precum și, dacă sunt prezente, a celorlalte părți și a persoanei vătămate.*”

Cu toate acestea, având în vedere că, în cauza în care a fost invocată prezenta excepție de neconstituționalitate, au produs efecte textele criticate în forma anterioară modificării lor, Curtea reține ca obiect al prezentei acestei excepții de neconstituționalitate prevederile art. 478 alin. (2) și (3), art. 482 lit. h) și art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală în forma pe care acestea o aveau la data sesizării Curții Constituționale.

12. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 126 alin. (5) cu privire la instanțele judecătorești, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea, cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 484

alin. (2) din Codul de procedură penală, reține că, prin Decizia nr. 235 din 7 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 364 din 26 mai 2015, a admis excepția de neconstituționalitate invocată în cauză și a constatat că dispozițiile art. 488 din Codul de procedură penală, precum și soluția legislativă cuprinsă în art. 484 alin. (2) din același cod, care exclud persoana vătămată, partea civilă și partea responsabilă civilmente de la audierea în fața instanței de fond, sunt neconstituționale. Or, potrivit prevederilor art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Întrucât actul de sesizare a Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate a fost pronunțat pe data de 25 septembrie 2015, iar constatarea neconstituționalității textului criticat a intervenit, prin pronunțarea și publicarea Deciziei nr. 235 din 7 aprilie 2015, înaintea datei actului de sesizare anterior referit, urmează ca excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală să fie respinsă ca inadmisibilă.

14. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 478 alin. (2) și (3) și art. 482 lit. h) din Codul de procedură penală, Curtea reține că, alături de judecata pe baza recunoașterii învinuirii, prevăzută la art. 377 din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției, reglementat la art. 478 și 488 din Codul de procedură penală, reprezintă una dintre instituțiile procesual penale specifice sistemului procesual adversarial, introdusă de legiuitor în Codul de procedură penală în vigoare. Acordul de recunoaștere a vinovăției constituie o excepție de la principiul aflării adevărului, specific sistemului continental de drept, care obligă organele judiciare ca, în toate cauzele, să facă toate demersurile pentru stabilirea corectă a situației de fapt. Această excepție a fost instituită de legiuitor, care, în acest fel, a acordat prioritate în aplicarea principiului oportunității, caracteristic sistemului de drept anglo-saxon, care, prin abordarea pragmatică a înfăptuirii justiției, conduce, în unele cazuri, într-un mod mai eficient, la același rezultat, respectiv la aplicarea unor pedepse persoanelor care au săvârșit infracțiuni. Aceleași aspecte au fost reținute de legiuitor în Expunerea de motive a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, conform căreia introducerea acordului de recunoaștere a vinovăției în legislația românească presupune o schimbare radicală a procesului penal român ce are ca scop reducerea duratei judecării cauzelor și simplificarea activității organelor de urmărire penală, cu consecința reducerii costurilor actului de justiție pentru toate părțile, dar, în mod special, pentru stat, care, prin justiția negociată, economisește resurse bănești și umane esențiale. Prin urmare, acordul de recunoaștere a vinovăției este prezentat, în cuprinsul Expunerii de motive anterior menționate, ca aparținând unei viziuni legislative inovatoare, ce asigură soluționarea cauzelor într-un termen optim și previzibil, fiind, totodată, un remediu pentru înlăturarea deficienței constând în durata mare a soluționării cauzelor în România.

15. Instituția procesual penală analizată a fost însă adaptată de legiuitor la cerințele dreptului continental. Astfel, acordul de recunoaștere a vinovăției poate fi încheiat, conform prevederilor art. 478 alin. (1) și 480 din Codul de procedură penală, după punerea în mișcare a acțiunii penale, cu privire la infracțiunile pentru care legea prevedea pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 7 ani, atunci când, din probele administrate, rezultă suficiente date cu privire la existența faptei pentru care s-a pus

în mișcare acțiunea penală și cu privire la vinovăția inculpatului. La încheierea acordului de recunoaștere a vinovăției, asistența juridică este obligatorie. Ca efect al încheierii sale, inculpatul beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii și de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei amenzii. Conform art. 478 alin. (1) din Codul de procedură penală, titularii acordului de recunoaștere a vinovăției sunt inculpatul și procurorul, acordul putând fi inițiat, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, de oricare dintre aceștia, limitele încheierii sale fiind stabilite prin avizul prealabil și scris al procurorului ierarhic superior, conform art. 478 alin. (4) din Codul de procedură penală. Potrivit art. 479 din același cod, obiectul acordului îl constituie recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală; acesta privește felul și quantumul pedepsei, precum și forma de executare a acesteia, respectiv felul măsurii educative ori, după caz, soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei. Potrivit art. 481 și 483 din Codul de procedură penală, acordul de recunoaștere a vinovăției se încheie în formă scrisă și constituie act de sesizare a instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond. Conform art. 485 din Codul de procedură penală, aceasta admite sau respinge acordul de recunoaștere a vinovăției, printr-o procedură publică, la care sunt citați inculpatul, celelalte părți și persoana vătămată, procedură în urma căreia, după ascultarea procurorului, a inculpatului și avocatului acestuia, precum și, dacă sunt prezente, a celorlalte părți și a persoanei vătămate, instanța se pronunță prin sentință, potrivit art. 484 din Codul de procedură penală. Sentința astfel pronunțată poate fi atacată cu apel, conform art. 488 din Codul de procedură penală, în termen de 10 zile de la comunicare, de către procuror, inculpat, celelalte părți și persoana vătămată. Mai mult, în cazul respingerii de către instanță a acordului de recunoaștere a vinovăției, soluționarea cauzei se face potrivit normelor procesual penale cu caracter general, conform art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală. Prin art. II pct. 120 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, limita de 7 ani a pedepsei închisorii, prevăzută la art. 480 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost extinsă la 15 ani.

16. Astfel reglementat, acordul de recunoaștere a vinovăției constituie o instituție de drept procesual penal ce asigură toate garanțiile specifice dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, chiar și în situația prevederii de către legiuitor, în contextul acestei instituții, a dreptului procurorului de a iniția acest acord, cu avizul procurorului ierarhic superior, potrivit art. 478 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, precum și a dreptului acestuia de a stabili felul, quantumul și forma de executare a pedepsei ori soluția de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, potrivit art. 482 lit. h) din Codul de procedură penală. Aceasta întrucât acordul de recunoaștere a vinovăției încheiat între procuror și inculpat, în condițiile arătate de autorul excepției, este supus controlului instanței căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, care poate să îl admită sau să îl respingă, conform procedurii analizate, iar, împotriva sentinței astfel pronunțate, părțile interesate pot formula apel.

17. Referitor la norma constituțională de la art. 21 alin. (3), invocată de autorul excepției, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că aceasta garantează dreptul părților de acces liber la

justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, constituind valorificarea explicită a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime. S-a statuat, în același sens, că dreptul la un proces echitabil, invocat în susținerea excepției, reprezintă un standard constituțional a cărui îndeplinire este apreciată în funcție de ansamblul procesului, ținând cont de specificul normelor procedurale aplicabile și, totodată, că dreptul la un proces echitabil presupune asigurarea unor principii fundamentale, precum contradictorialitatea și egalitatea armelor, care presupun ca fiecare dintre părți să dispună de posibilități suficiente, echivalente și adecvate de a-și susține apărările, fără ca vreuna dintre ele să fie defavorizată în raport cu cealaltă (a se vedea Decizia nr. 667 din 15 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 870 din 20 noiembrie 2015, paragrafele 29—30).

18. Având în vedere aceste considerente, Curtea constată că nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și ale art. 6 din Convenție.

19. Pentru aceleași motive, Curtea constată că nu este încălcat nici principiul separației puterilor în stat și nici principiul separației funcțiilor judiciare, denumit de autorul excepției „principiul autonomiei procurorilor”, întrucât înfăptuirea actului de justiție, chiar și în urma încheierii unui acord de recunoaștere a vinovăției, are loc cu controlul instanței judecătorești, care, printre altele, conform art. 485 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, în cazul respingerii acordului dispune judecarea cauzei potrivit dispozițiilor procesual penale cu caracter general.

20. În ceea ce privește pretinsa încălcare a prevederilor art. 126 alin. (5) din Constituție, Curtea reține că acestea interzic înființarea de instanțe extraordinare, permițând înființarea, prin lege organică, de instanțe specializate, în anumite materii, motiv pentru care Curtea constată că această normă constituțională nu este incidentă în cauză.

21. Referitor la critica autorului excepției potrivit căreia art. 56 din Codul de procedură penală și Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, nu reglementează competența procurorului de a încheia acordul de recunoaștere a vinovăției, de a stabili pedepse și modalități de executare, de a renunța la aplicarea unor pedepse sau de a dispune amânarea executării pedepselor, Curtea reține că acordul de recunoaștere a vinovăției este o procedură specială, fiind plasată de către legiuitor în cuprinsul titlului IV al părții speciale a Codului de procedură penală (intitulat „*Proceduri speciale*”), ca o excepție de la dispozițiile art. 56 din același cod, excepție care oferă însă garanțiile procesuale specifice drepturilor fundamentale invocate în prezenta cauză. Pentru acest motiv, Curtea constată că legiuitorul a reglementat competența procurorului de încheiere a acordului de recunoaștere a vinovăției, conform exigențelor constituționale specifice drepturilor anterior referite.

22. Nu în ultimul rând, Curtea reține că reglementarea instituției acordului de recunoaștere a vinovăției reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica sa penală, exprimată potrivit competenței sale constituționale reglementată la art. 61 alin. (1) din Constituție și în marja de apreciere prevăzută de acesta.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 484 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionuț Cătălin Ioniță în Dosarul nr. 2.150/269/2015 al Judecătorei Oltenița.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ionuț Cătălin Ioniță în Dosarul nr. 2.150/269/2015 al Judecătorei Oltenița și constată că dispozițiile art. 478 alin. (2) și (3) și art. 482 lit. h) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Decizia se comunică Judecătorei Oltenița și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința din data de 30 iunie 2016.

PREȘEDINTELE INTERIMAR AL CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul
Robert Berezovski a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului
Educației Naționale și Cercetării Științifice**

Având în vedere propunerea Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice, precum și Avizul favorabil nr. 59.472/2016 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Robert Berezovski a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (11) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Robert Berezovski exercită, cu caracter temporar, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Educației Naționale și Cercetării Științifice.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Florin Marius Tacu

București, 17 noiembrie 2016.
Nr. 358.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind modificarea Ghidului de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național, aprobat prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 954/2016

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 1.228 bis din 4 noiembrie 2016 privind modificarea Ghidului de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național, aprobat prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 954/2016,

în temeiul în temeiul prevederilor art. 13 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 105/2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. I. — Ghidul de finanțare a Programului de stimulare a înnoirii Parcului auto național, aprobat prin Ordinul ministrului mediului, apelor și pădurilor nr. 954/2016, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 25 mai 2016, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 4 va avea următorul cuprins:

„ARTICOLUL 4

Caracterul programului și aria geografică de aplicare

Programul are caracter multianual și se aplică la nivel național.”

2. La articolul 13, alineatul (6) va avea următorul cuprins:

„(6) Contractul intră în vigoare la data semnării acestuia de către ambele părți și este valabil până la data de 31 martie 2017 inclusiv.”

3. La articolul 14, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„(1) Solicitarea unităților de către proprietarul persoană fizică se face prin înscrierea la unul dintre producătorii validați care au încheiat contract de finanțare nerambursabilă cu Autoritatea, în condițiile prevăzute la art. 21 și fără a se depăși data de 10 decembrie 2016.”

4. La articolul 15, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Solicitarea unităților de către proprietarii persoane juridice, entități juridice fără personalitate juridică sau proprietarii organizații profesionale care sunt organizate și își desfășoară activitatea în una dintre formele de exercitare a profesiei liberale se face prin înscrierea la unul dintre producătorii validați care au încheiat contract de finanțare nerambursabilă cu Autoritatea, dar nu mai târziu de data de 10 decembrie 2016.”

5. La articolul 16, alineatul (6) va avea următorul cuprins:

„(6) Nota de înscriere este valabilă maximum 120 de zile de la emiterii, însă fără a se depăși data de 15 decembrie 2016.”

6. La articolul 18, alineatul (9) va avea următorul cuprins:

„(9) Data-limită pentru depunerea ultimei cereri de decontare este 15 decembrie 2016.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Cristiana Pașca Palmer

București, 9 noiembrie 2016.
Nr. 2.177.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 20**din 11 octombrie 2016**

Dosar nr. 2.400/1/2016

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Daniel Grădinaru	— judecător la Secția penală
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală
Ioana Bogdan	— judecător la Secția penală
Ana Maria Dascălu	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Silvia Cerbu	— judecător la Secția penală
Mariana Ghena	— judecător la Secția penală
Anca Mădălina Alexandrescu	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală, în Dosarul nr. 9.395/30/2015 prin care, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept, dacă, „*în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzută de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal.*”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Maria Mihaela Albu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Irina Kuglay din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 2.400/1/2016 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, faptul că la dosar au fost transmise puncte de vedere (unele însoțite și de hotărâri relevante) asupra problemei de drept a cărei dezlegare se solicită, de la curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara și Pitești și instanțele arondate acestora.

De asemenea, a învederat că a transmis punct de vedere Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

S-a relevat totodată că, la data de 23 august 2016, prin Adresa nr. 9.639/C/1.774/III-5/2016, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară, Serviciul judiciar penal a comunicat faptul că Secția judiciară a unității de parchet sus-menționate nu are în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept dacă, „*în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal.*”

În continuare, magistratul-asistent a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, domnul judecător Daniel Grădinaru, care a fost înaintat părților la data de 19 septembrie 2016, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală. Apelantul inculpat D.V., prin avocat, a înaintat punctul său de vedere asupra chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt alte cereri de formulat sau excepții de invocat, a solicitat doamnei procuror Irina Kuglay să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

Reprezentantul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror Irina Kuglay, a precizat că problema de drept este aceea dacă pluralitatea de victime în cazul infracțiunii de proxenetism în modalitatea înlesnirii practicării prostituției atrage și o pluralitate infracțională, atunci când victimele sunt atât persoane minore, cât și persoane majore.

Autorul sesizării se referă la dispozițiile art. 35 alin. (1) din Codul penal, caracterul continuat al infracțiunii, fiind o chestiune de fapt care trebuie stabilită de la caz la caz după ce se rezolvă problema de principiu, dacă pluralitatea de victime minore și majore atrage și o pluralitate de infracțiuni.

Referitor la această chestiune, procurorul a susținut concluziile formulate de procurorul general, respectiv că pluralitatea de victime minore și majore nu atrage o pluralitate de infracțiuni, atunci când fapta este săvârșită în aceeași împrejurare față de minori și majori; legiuitorul a statuat în art. 213 din Codul penal că fapta constituie o unitate de infracțiune căreia i-a instituit și o variantă agravată în alin. (3) al art. 213 din același cod.

Totodată, prin textele de lege sus-menționate s-a derogat de la regula privind pluralitatea de infracțiuni în cadrul pluralității de victime în materia infracțiunilor contra persoanei. De aceea, faptele săvârșite în aceeași împrejurare față de o persoană minoră și majoră constituie o singură infracțiune de proxenetism în modalitatea înlesnirii practicării prostituției prevăzută de art. 213 alin. (1) cu agravanta din alin. (3).

Atunci când faptele nu sunt săvârșite în aceeași împrejurare, dar sunt săvârșite față de mai multe persoane majore și minore, dispozițiile alin. (1) ale art. 213 din Codul penal, derogatorii

privind caracterul unitar al infracțiunii, nu vor fi aplicabile, ci regulile concursului de infracțiuni.

Concluzionând, reprezentantul Ministerului Public a menționat că infracțiunea este continuată în condițiile art. 35 alin. (1) din Codul penal numai dacă față de aceleași persoane, în aceleași împrejurări și la diferite intervale de timp se săvârșește infracțiunea în aceeași modalitate.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterea închisă, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin încheierea de ședință din data de 16 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 9.395/30/2015, Curtea de Apel Timișoara — Secția I penală — a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării de principiu a chestiunii de drept dacă în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal.

II. Expunerea succintă a cauzei

Prin *Sentința penală* nr. 108 din 15 martie 2016 pronunțată de Tribunalul Timiș — Secția penală, în baza art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpaților:

C.A.I., din infracțiunile prevăzute de art. 211 alin. (1) din Codul penal (două infracțiuni), art. 213 alin. (1) din Codul penal (o infracțiune) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal în infracțiunile prevăzute de art. 213 alin. (2) din Codul penal (o infracțiune), art. 213 alin. (1) din Codul penal (o infracțiune) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

D.V., din infracțiunile prevăzute de art. 211 alin. (1) din Codul penal și de proxenetism prevăzută de art. 213 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal în infracțiunile prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal (o infracțiune) și de art. 213 alin. (1) din Codul penal (o infracțiune) cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

S.V., din infracțiunile prevăzute de art. 211 alin. (1) din Codul penal (două infracțiuni) cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal în infracțiunea prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal (o infracțiune).

În temeiul art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 75 alin. (2) din Codul penal a fost condamnată inculpata C.A.I. la pedeapsa de 2 ani și 7 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism raportat la victimele minore B.V. și F.P.

În temeiul art. 213 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 75 alin. (2) din Codul penal a fost condamnată aceeași inculpată la pedeapsa de 1 an închisoare pentru infracțiunea de proxenetism raportat la partea vătămată majoră D.E.

În temeiul art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri a fost condamnată aceeași inculpată la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru deținerea de droguri de risc pentru consum propriu.

În temeiul art. 38 din Codul penal și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal s-au contopit pedepsele și s-a aplicat inculpatei **C.A.I.** pedeapsa cea mai grea, aceea de 2 ani și 7 luni

închisoare la care s-a adăugat sporul obligatoriu de 5 luni, pedeapsa rezultantă fiind de 3 ani închisoare.

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

În temeiul art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal a fost condamnat inculpatul **D.V.** la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism raportat la victima minoră B.V.

În temeiul art. 213 alin. (1) din Codul penal a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 2 ani închisoare pentru infracțiunea de proxenetism raportat la C.A.

În temeiul art. 38 din Codul penal și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal s-au contopit pedepsele și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, aceea de 3 ani închisoare la care a fost aplicat sporul obligatoriu de 8 luni, pedeapsa rezultantă fiind de 3 ani și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală, a fost condamnat inculpatul **S.V.** la pedeapsa de 2 ani și 5 luni închisoare pentru infracțiunea de proxenetism raportat la victimele minore B.V. și F.P.

În temeiul art. 67 alin. (2) din Codul penal i-a fost aplicată inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 lit. a), b) și g) din Codul penal.

În temeiul art. 65 alin. (1) din Codul penal i-au fost interzise inculpatului exercitarea drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a), b) și g) din Codul penal de la rămânerea definitivă a prezentei sentințe și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 91 din Codul penal s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut următoarele:

Inculpata C.A.I., în perioada octombrie 2014—august 2015, le-a racolat pe persoanele vătămate minore F.P.M. și B.V.A. în vederea practicării prostituției, sens în care le-a primit în apartamentul său, ulterior le-a închiriat un alt apartament și le-a adus clienți dobândind venituri financiare cu titlu de împrumut din activitatea de prostituție realizată de minorele B.V.A. și F.P.M. În vara anului 2015 aceeași inculpată a înlesnit practicarea prostituției de către persoana vătămată majoră D.E. prin furnizarea de clienți.

Inculpatul D.V. în perioada octombrie 2014—august 2015 a primit-o pe persoana vătămată B.V.A. în vederea practicării prostituției, în apartamentul din T., dobândind venituri din cedarea folosinței bunurilor, cunoscând că provin din activitatea de prostituție realizată de inculpată. Același inculpat a înlesnit practicarea prostituției de către inculpata C.A.I. căreia i-a închiriat apartamentele pe care le deținea în T., dobândind venituri din cedarea folosinței bunurilor, cunoscând că provin din activitatea de prostituție realizată de inculpată.

În ce îl privește pe inculpatul S.V., s-a reținut că în perioada octombrie 2014—august 2015 le-a primit pe persoanele vătămate minore B.V.A. și F.M.P., în vederea practicării prostituției în apartamentele din T., dobândind venituri din cedarea folosinței bunurilor, cunoscând că provin din activitatea de prostituție realizată de minorele B.V. și F.M.P.

Împotriva acestei sentințe au formulat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Timișoara, inculpații C.A.I., D.V. și persoana vătămată B.V.A.

În motivarea apelului, parchetul a invocat nelegalitatea pedepsei aplicate inculpatei C.A.I., precum și netemeinicia schimbării încadrării juridice din infracțiunile de trafic de minori prevăzută de art. 211 din Codul penal în infracțiunea de proxenetism prevăzută de art. 213 alin. (2) din Codul penal (o infracțiune), art. 213 alin. (1) din Codul penal (o infracțiune) și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și

combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Apărătorul ales al inculpatului D.V. a solicitat schimbarea încadrării juridice din infracțiunile prevăzute de art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, cu aplicarea art. 38 din Codul penal, în infracțiunea prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

În acest sens, inculpatul a învederat că sunt îndeplinite condițiile infracțiunii continuate prevăzute de art. 35 din Codul penal, întrucât există unitatea subiectului activ; faptele deduse judecării au constat în săvârșirea, la diferite intervale de timp, a mai multor acțiuni sau inacțiuni, respectiv ar fi cazat două persoane, pe coaculpată C.A.I. în luna octombrie a anului 2014 până în august 2015 și pe partea civilă B.V.A. în perioada octombrie—noiembrie 2014; acțiuni ce au fost considerate activități de înlesnire, perceperea chiriiilor de la acestea a fost considerată o acțiune de obținere de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției, iar actele materiale comise au prezentat fiecare, în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. Totodată, inculpatul a susținut că unitatea infracțională nu este afectată când unele dintre actele componente ale infracțiunii continuate sunt susceptibile de încadrare în textul ce incriminează fapta în forma de bază, iar altele în variante calificate ale acesteia [situația art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal], fiind suficient ca ansamblul pluralității actelor să aibă la bază o unică hotărâre, să existe o omogenitate a acțiunilor compatibile cu unitatea de rezoluție; precum și că în raport cu art. 238 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, dar și art. 213 alin. (1) teza finală din Codul penal este îndeplinită și condiția unității de subiect pasiv.

La termenul din 16 iunie 2016, instanța a pus în discuție cererea inculpatului D.V. de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea dezlegare chestiunii de drept: „în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal.”

Prin încheierea de sesizare din data de 16 iunie 2016, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a dispus sesizarea instanței supreme în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile referitor la chestiunea de drept anterior menționată.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Completul de judecată a apreciat că, în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției săvârșirea faptelor față de o persoană majoră și de una minoră, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, conduce la întrunirea elementelor constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

Argumentele în susținerea acestei soluții derivă din însăși voința legiuitorului, în sensul că pluralitatea de subiecți pasivi nu determină o pluralitate de infracțiuni, ci o infracțiune unică de proxenetism, iar în alin. (3) al art. 213 din Codul penal este reglementată o variantă agravată a infracțiunii care absoarbe în conținutul său forma-tip.

Astfel, formularea din art. 213 alin. (1) din Codul penal — de către una sau mai multe persoane conduce la concluzia că numărul subiecților pasivi, indiferent de modalitatea de săvârșire

a infracțiunii, caracterizează doar pericolul social al faptelor săvârșite, constituie element de circumstanțiere și nu conduce la reținerea mai multor infracțiuni.

Totodată, varianta agravată a unei infracțiuni presupune mai întâi condițiile conținutului variantei-tip, la care se adaugă anumite elemente circumstanțiale, care pot să se refere la aspectul material sau moral al faptei, la obiectul sau subiecții acesteia, ori la locul și timpul săvârșirii acesteia, conducând la o gravitate mai ridicată.

În cazul infracțiunii de proxenetism, reglementarea variantei agravate din art. 213 alin. (3) din Codul penal are în vedere calitatea subiectului pasiv, aceea de persoană minoră, circumstanță care se grefează pe elementele constitutive de la alin. (1) al aceluiași articol și nu conduce la o pluralitate de infracțiuni.

În plus, în opinia completului de judecată al Curții de Apel Timișoara, nu pot fi reținute ca argumente dispozițiile art. 238 lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, întrucât în noua reglementare infracțiunea de proxenetism este o infracțiune contra persoanei.

Astfel, o analiză în acest sens a fost efectuată de Curtea Constituțională în considerentele Deciziei nr. 874 din 15 decembrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 213 alin. (1) din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 7 martie 2016, în care s-a arătat că: Rațiuni de politică penală — referitoare la asigurarea protecției persoanelor vulnerabile față de faptele de exploatare a acestora prin practicarea prostituției — au impus însă legiuitorului să incrimineze, în continuare, proxenetismul, atât în modalitățile normative simple de la art. 213 alin. (1) din noul Cod penal, cât și în modalitățile agravate reglementate la alin. (2) și (3) ale aceluiași articol, valoarea socială ocrotită fiind diferită față de cea avută în vedere de Codul penal anterior.

De altfel, Codul penal din 1969 prevedea infracțiunea de proxenetism în titlul IX — Infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială”, la cap. IV — Alte infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială”, în timp ce în noul Cod penal incriminarea faptei de proxenetism a fost adusă în titlul destinat protecției persoanei, care este titlul I — „Infracțiuni contra persoanei”, printre infracțiunile care se referă la exploatarea persoanelor vulnerabile, având reglementarea în cap. VII — „Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile”.

Astfel, pornind de la grupul de infracțiuni în cadrul căruia a fost inclusă fapta de proxenetism în noul Cod penal, obiectul juridic principal al acestei infracțiuni constă în relațiile sociale referitoare la atributele fundamentale ale persoanei, relații care presupun procurarea mijloacelor de existență prin muncă, în condiții de respect pentru regulile de morală și de asigurare a demnității umane, cu excluderea oricăror acte de dobândire a unor foloase patrimoniale din practicarea prostituției de către o altă persoană.

Având în vedere necesitatea reprimării proxenetismului și ținând cont de faptul că acesta este legat, în mod indisolubil, de comerțul sexual, a fost necesară, totodată, și definirea „practicării prostituției”, în art. 213 alin. (4) din noul Cod penal, ca fiind întreținerea de acte sexuale cu diferite persoane în scopul obținerii de foloase patrimoniale pentru sine sau pentru altul.

Prin urmare, completul de judecată a apreciat că subiectul pasiv principal al infracțiunii de proxenetism este persoana asupra căreia se răsfrâng activitățile menționate de art. 213 alin. (1) din Codul penal.

IV. Punctele de vedere ale procurorului și părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

Apărătorul inculpatul D.V. a opinat în sensul că în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, săvârșirea faptelor față de o persoană majoră și de una minoră conduce la realizarea elementelor constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

A subliniat că se face o diferențiere netă de infracțiunile contra persoanei (cum ar fi chiar cea de la art. 211 traficul de minori, dar și de alte infracțiuni cu subiecți pasivi multipli, unde pluralitatea acestora atrage pluralitatea infracțională, iar noma de la art. 213 alin. (1) din Codul penal transformă o pluralitate într-o unitate legală, prin voința legii, aceasta nefiind afectată de numărul persoanelor la care se referă.

Totodată, apărătorul inculpatului D.V. a susținut că ar fi absurd să se accepte că, din moment ce art. 213 din Codul penal este structurat sub forma arătată, unitatea infracțională este aplicabilă doar alin. (1) luat individual ori doar alin. (3) referitor la minori. Norma arată cu claritate că, indiferent de numărul subiecților pasivi secundari, indiferent dacă sunt toți majori sau minori sau unii majorii și unii minori, este vorba de o infracțiune unică; în caz contrar, ar fi mai favorabilă unui inculpat înlesnirea practicării prostituției de către un număr ridicat doar de minore, decât al unei majore și al unei minore, ceea ce ar fi întru totul absurd și contrar spiritului reglementării.

În susținerea acestei soluții au mai fost invocate și dispozițiile art. 238 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care s-a dorit a fi o atenueare a rigorilor art. 35 din Codul penal privitor la infracțiunea continuată. În acest sens, a învederat că doctrina de drept penal a statuat în unanimitate că în situația infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal subiectul pasiv principal este statul, iar nu persoanele a căror activitate este înlesnită, aceste persoane fiind doar subiecți pasivi secundari, deoarece, spre deosebire de infracțiunea prevăzută de art. 211 din Codul penal, ele nu sunt exploatare, silite la a practica prostituția, ci doar ajutate.

Concluzionând, a arătat că din coroborarea art. 238 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal cu aspectul că subiectul pasiv principal al infracțiunii sunt statul și societatea, alături de prevederea din finalul alin. (1) al art. 213 din Codul penal, a rezultat că pluralitatea de infracțiuni este exclusă în cazul infracțiunii de proxenetism, în toate cazurile.

În acest sens, a fost invocată și Decizia nr. XVI din 19 martie 2007 cu privire la raportul dintre infracțiunea de proxenetism prevăzută în art. 329 din Codul penal și infracțiunea de trafic de persoane prevăzută în art. 12 din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 17 iulie 2008).

Reprezentantul Ministerului Public și avocații aleși ai celorlalte părți s-au raliat punctului de vedere al celui care a solicitat sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea chestiunii de drept în cauză.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție **curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava, Târgu Mureș, Timișoara și Pitești** și instanțele arondate acestora.

În urma analizei răspunsurilor primite au rezultat, în principal, două opinii în legătură cu problema sesizată:

Prima este în sensul că, în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și una minoră, sunt întrunite *elementele constitutive ale unei singure infracțiuni de proxenetism, în varianta agravată prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal.*

S-a apreciat că, din conținutul normei de incriminare, pluralitatea subiecților pasivi nu determină o pluralitate de infracțiuni.

În continuare, s-a arătat că alta ar fi fost situația în cazul în care legiuitorul ar fi folosit în alin. (1) al art. 213 din Codul penal sintagma „de către o persoană”, iar ulterior, într-un alt alineat, o formă agravată dată de numărul subiecților pasivi.

În cea de-a doua opinie s-a arătat că, în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal, în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, săvârșirea faptelor față de o persoană majoră și de una minoră, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, conduce la *întrunirea elementelor constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.*

În alin. (3) al art. 213 din Codul penal este reglementată o variantă agravată a infracțiunii, care absoarbe în conținutul său forma-tip.

Astfel, formularea din art. 213 alin. (1) din Codul penal „de către una sau mai multe persoane” conduce la concluzia că numărul subiecților pasivi, indiferent de modalitatea de săvârșire a infracțiunii, caracterizează doar pericolul social al faptelor săvârșite, constituie element de circumstanțiere și nu conduce la reținerea mai multor infracțiuni.

A fost exprimată și o opinie cvasisingulară (Judecătoria Câmpina și Judecătoria Sinaia) în sensul că, în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției — în situația în care faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și una minoră, sunt realizate *elementele constitutive a două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, cu aplicarea art. 38 din Codul penal.*

VI. Opinia specialiștilor consultați

Nu au fost înaintate opinii din partea specialiștilor în drept penal asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării.

VII. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate hotărâri judecătorești pronunțate asupra problemei de drept în discuție.

Ca urmare a comunicării opiniei judecătorilor din cadrul Curții de Apel Alba Iulia și instanțelor arondate, *au fost înaintate următoarele hotărâri:*

Sentiința penală nr. 166 din 3 decembrie 2015, a Tribunalului Hunedoara (nedefinitivă) prin care s-a dispus, printre altele, condamnarea inculpaților C.M.C., P.O.D. și P.S.M. pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunile prevăzute de art. 211 alin. (1) din Codul penal (două fapte) și art. 213 alin. (1) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

Sentiința penală nr. 638 din 30 decembrie 2014 a Judecătoriei Sibiu (nedefinitivă), prin care s-a dispus, printre altele, condamnarea inculpaților I.F.C., în temeiul art. 213 alin. (1) din Codul penal, și a inculpatului I.C.A., în temeiul art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism în formă agravată.

Ca urmare a comunicării opiniei majoritare a judecătorilor din cadrul Curții de Apel București și instanțelor arondate (Tribunalul București, Tribunalul Ialomița și Judecătoria Alexandria), *au fost înaintate următoarele hotărâri:*

Decizia penală nr. 617/A din 22 aprilie 2015 a Curții de Apel București — Secția a II-a penală pronunțată în soluționarea apelurilor formulate împotriva Sentiinței penale nr. 50 din 2 februarie 2015 a Judecătoriei Sectorului 2 București, în Dosarul nr. 18.126/300/2014, prin care s-a dispus, printre altele, respingerea, ca nefondate, a apelurilor declarate de apelanții inculpați M.I.G., D.D.M., F.A., M.L.C., G.D., V.Ș. și Z.E.M. împotriva sentiinței mai sus menționate prin care în temeiul

art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, art. 36 alin. (1) din Codul penal, art. 396 alin. (1) și (10) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 79 alin. (3) din Codul penal au fost condamnați inculpații mai sus menționați.

Sentința penală nr. 50 din 2 februarie 2015 a Judecătoriei Sectorului 2 București — Secția penală prin care s-a dispus, printre altele, condamnarea inculpaților M.I.G., Z.E.M., D.D.M.S., V.Ș.F.A. și G.D. în temeiul art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, art. 36 alin. (1) din Codul penal, art. 396 alin. (1) și (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 79 alin. (3) din Codul penal.

Sentința penală nr. 183 din 6 mai 2016 a Judecătoriei Alexandria — Secția penală privind pe inculpații G.N., S.D., S.N.I., P.R.P. și R.D.A. prin care s-a dispus, printre altele, condamnarea inculpaților în temeiul art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 41 alin. (1) din Codul penal, art. 77 alin. (1) din Codul penal, raportat la art. 396 alin. (1), (2) și (10) din Codul de procedură penală.

VIII. **Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost următoarea:**

Acțiunea de înlesnire a practicării prostituției, săvârșită față de o persoană majoră și un minor, constituie infracțiunea unică de proxenetism prevăzută în art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal. În această ipoteză, pluralitatea de subiecți pasivi nu generează un concurs de infracțiuni, ci o unică infracțiune de proxenetism.

Acțiunile de înlesnire a practicării prostituției, săvârșite la diferite intervale de timp, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, față de aceleași persoane (persoana majoră și minorul), constituie infracțiunea unică de proxenetism în formă continuată prevăzută în art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal. În acest caz, condiția privind unitatea subiectului pasiv stabilită în art. 35 alin. (1) din Codul penal este îndeplinită.

Acțiunile distincte de înlesnire a practicării prostituției, săvârșite la diferite intervale de timp, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, separat față de o persoană majoră și față de un minor, generează un concurs de infracțiuni conform art. 38 alin. (1) din Codul penal, întrunind elementele constitutive ale infracțiunii de proxenetism prevăzute în art. 213 alin. (1) din Codul penal în raport cu persoana majoră și ale infracțiunii de proxenetism prevăzute în art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal în raport cu minorul. În această ipoteză nu există o unitate a subiectului pasiv, în accepțiunea art. 35 alin. (1) din Codul penal, întrucât o acțiune distinctă de înlesnire a practicării prostituției comisă față de o persoană majoră și o acțiune distinctă de înlesnire a practicării prostituției comisă față de un minor nu prezintă unitatea subiectului pasiv și determină, în consecință, existența unui concurs de infracțiuni.

În argumentarea acestui punct de vedere s-a susținut că pluralitatea de subiecți pasivi generează o pluralitate de infracțiuni sub forma concursului de infracțiuni, cu excepția infracțiunilor contra persoanei pentru care, prin voința exprimată în norma de incriminare, legiuitorul construiește o unitate de infracțiune în ipoteza pluralității de subiecți pasivi.

Deopotrivă, s-a susținut că în dispozițiile art. 213 alin. (3) din Codul penal legiuitorul a reglementat o variantă agravată a infracțiunii de proxenetism, stabilind că, dacă faptele sunt săvârșite față de un minor, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu jumătate. Dispozițiile art. 213 alin. (3) din Codul penal, referindu-se la „fapte”, încorporează fapta descrisă în art. 213 alin. (1) din Codul penal (forma tipică sau de bază a infracțiunii) și fapta descrisă în art. 213 alin. (2) din Codul penal (o primă variantă agravată).

Prin urmare, o acțiune de înlesnire a practicării prostituției de către o persoană majoră și de către un minor întrunește

elementele constitutive ale infracțiunii unice de proxenetism prevăzute în art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal.

Astfel, ori de câte ori acțiunile de înlesnire a practicării prostituției sunt săvârșite la diferite intervale de timp, în realizarea aceleiași rezoluții, față de aceiași subiecți pasivi (persoana majoră și minorul), există o infracțiune unică de proxenetism prevăzută în art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

IX. **Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție**

Prin Adresa nr. 9.639/C/1.774/III-5/2016, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară, Serviciul judiciar penal a comunicat concluziile asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, solicitând admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Timișoara cu consecința stabilirii faptului că „în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, în măsura în care elementul material se săvârșește, cu privire la toate persoanele/subiecți pasivi, într-o unitate de împrejurare, sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal”, în măsura în care elementul material nu este realizat într-o unitate de împrejurare.

În argumentarea soluției s-a arătat că va exista o unitate de infracțiune dacă fapta a fost comisă într-o unitate de împrejurare, indiferent dacă față de una dintre persoane fapta a fost săvârșită cu intenție directă, iar față de alta cu intenție indirectă și indiferent dacă rezoluția infracțională a fost luată concomitent față de toate persoanele sau succesiv. S-a mai susținut că existența unei unități de împrejurare este o chestiune de fapt (de competența exclusivă a instanței investite cu soluționarea acțiunii penale, instanță care va verifica și stabili eventuala existență a acesteia).

X. **Dispoziții legale incidente:**

Art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal — Proxenetismul

„(1) Determinarea sau înlesnirea practicării prostituției ori obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către una sau mai multe persoane se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

.....
(3) Dacă faptele sunt săvârșite față de un minor, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu jumătate.”

Art. 35 din Codul penal — Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe

„(1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

(2) Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element constitutiv sau ca element circumstanțial agravant, o acțiune sau o inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.”

Art. 238 lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

„În aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal, condiția unității subiectului pasiv se consideră îndeplinită și atunci când:

.....
b) infracțiunea a adus atingere unor subiecți pasivi secundari diferiți, dar subiectul pasiv principal este unic.”

Art. 38 din Codul penal — Concursul de infracțiuni

„(1) Există concurs real de infracțiuni când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna din ele. Există concurs real de infracțiuni și atunci

când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni.

(2) Există concurs formal de infracțiuni când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni.”

XI. **Opinia judecătorului-raportor**

Referitor la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, opinia judecătorului-raportor a fost în sensul de a se admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara — Secția penală în Dosarul nr. 9.395/30/2015 și a se stabili că în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și minore, în „aceeași împrejurare”, se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, în formă simplă. Ori de câte ori infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și/sau minore, fără legătură între ele, se va reține un concurs de infracțiuni, prevăzute de art. 213 alin. (1), art. 213 alin. (3) sau art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, după caz, cu reținerea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal.

XII. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

A) **Cu privire la admisibilitatea sesizării**

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit prin dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți, a curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată, în cursul judecății, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Astfel, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a fi admisibilă, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe cerințe, respectiv să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță, pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, obiectul acesteia să vizeze o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, iar problema de drept să nu fi fost dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

În ceea ce privește îndeplinirea primei condiții, se constată că ne aflăm în prezența unui complet sesizat cu soluționarea în ultimă instanță a cauzei, respectiv Curtea de Apel Timișoara a fost investită cu soluționarea apelurilor declarate de inculpații C.A.I., D.V., persoana vătămată B.V.A. și Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — Biroul Teritorial Timișoara împotriva Sentinței penale nr. 108 din 15 martie 2016 pronunțate de Tribunalul Timiș în Dosarul nr. 9.395/30/2015.

De asemenea, chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs; soluționarea pe fond a cauzei

depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

Astfel, în legătură cu această ultimă condiție se constată că în cazul inculpatului apelant D.V. s-a dispus de către prima instanță soluția de condamnare sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal și de art. 213 alin. (1) din Codul penal, în concurs, cu aplicarea art. 38 din Codul penal, iar în ipoteza în care se va statua în sensul că este posibilă o încadrare juridică într-o singură infracțiune prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal, tratamentul sancționator este în acest caz mai favorabil inculpatului.

De altfel, unul dintre motivele de apel formulate în cauză vizează însăși schimbarea încadrării juridice într-o singură infracțiune de proxenetism prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal.

În concluzie, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept îndeplinește cumulativ cerințele legale pentru admisibilitatea acesteia.

B) **Chestiunea de drept ce face obiectul sesizării**

Potrivit art. 213 alin. (1) din Codul penal, constituie infracțiunea de proxenetism determinarea sau înlesnirea practicării prostituției ori obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către una sau mai multe persoane.

O primă observație care se impune a fi făcută sub aspectul incriminării faptei de proxenetism în noul Cod penal este legată de locul în care se află aceasta, respectiv în titlul I al părții speciale, în cap. VII — *Traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile*.

În Codul penal din 1969, această faptă era incriminată (într-o variantă modificată) în art. 329, situat în titlul IX — Infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială, cap. IV — *Alte infracțiuni care aduc atingere unor relații privind conviețuirea socială*.

În doctrină, este considerată firească incriminarea în titlul destinat protecției persoanei, printre infracțiunile care se referă la exploatarea persoanelor vulnerabile, *libertatea persoanei* fiind principala valoare protejată prin aceasta (V. Cioclei în Codul penal — Comentarii pe articole, Ed. C.H. Beck, București, 2014, p. 446).

A doua observație care trebuie făcută este legată de dispozițiile care definesc infracțiunea continuată în actualul Cod penal.

Astfel, potrivit art. 35 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni.

Se observă, așadar, că față de reglementarea anterioară (art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969), legiuitorul a impus o condiție suplimentară pentru a ne afla în prezența unei infracțiuni continuate.

Astfel, pe lângă unitatea de subiect activ, de rezoluție infracțională și a actelor de executare, noul legiuitor a impus și condiția *unității persoanei vătămate*.

Pentru a aprecia însă dacă într-o anumită situație ne aflăm în prezența unei infracțiuni continuate trebuie avute în vedere și dispozițiile art. 238 lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, care prevăd că, în aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal, condiția unității subiectului pasiv se consideră îndeplinită și atunci când *infracțiunea a adus atingere unor subiecți pasivi secundari diferiți, dar subiectul pasiv principal este unic*.

În concret, pentru a aprecia dacă în cazul infracțiunii de proxenetism sunt aplicabile dispozițiile din Legea de punere în aplicare a Codului penal (Legea nr. 187/2012), este necesar a

se stabili care este obiectul juridic, respectiv valoarea socială ocrotită, și, drept urmare, *titularul acesteia*.

În acest demers, se consideră că trebuie avută în vedere, pe lângă considerațiile privitoare la capitolul în care se află această incriminare, și Decizia nr. XVI din 19 martie 2007 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, cu privire la raportul dintre infracțiunea de proxenetism prevăzută în art. 329 din Codul penal și infracțiunea de trafic de persoane prevăzută în art. 12 din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 17 iulie 2008).

Astfel, potrivit deciziei amintite, distincția dintre infracțiunea de trafic de persoane prevăzută de art. 12 și, respectiv, art. 13 din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și cea de proxenetism prevăzută de art. 329 alin. 1 din Codul penal (din 1969) este dată de obiectul juridic generic diferit al celor două incriminări, respectiv de valoarea socială diferită, protejată de legiuitor prin textele incriminatorii ale celor două legi: în cazul infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, aceasta este *apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei*, iar în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 329 din Codul penal (din 1969), *apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență*.

Înalta Curte consideră utilă această decizie întrucât, potrivit Codului penal actual, infracțiunea de proxenetism prevăzută de art. 213 se află în același capitol în care se găsesc și infracțiunile de trafic de persoane (art. 210 din Codul penal), respectiv trafic de minori (art. 211 din Codul penal).

Așadar, reținând și considerentele expuse mai sus, dar și pe cele din decizia amintită, se poate trage concluzia că valoarea socială ocrotită prin incriminarea faptei de proxenetism conform art. 213 din Codul penal este libertatea persoanei, iar titularul acesteia este chiar persoana „exploatăată”, care devine astfel subiect pasiv al infracțiunii.

În sprijinul acestei opinii este și Decizia nr. 874 din 15 decembrie 2015 pronunțată de Curtea Constituțională (*publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 170 din 7 martie 2016*), sesizată cu privire la neconstituționalitatea dispozițiilor art. 213 alin. (1) din Codul penal.

În considerentele acestei decizii s-a arătat că „Pornind de la grupul de infracțiuni în cadrul căruia a fost inclusă fapta de proxenetism în noul Cod penal, *obiectul juridic principal al acestei infracțiuni constă în relațiile sociale referitoare la atribuțiile fundamentale ale persoanei*, relații care presupun procurarea mijloacelor de existență prin muncă, în condiții de respect pentru regulile de morală și de asigurare a demnității umane, cu excluderea oricăror acte de dobândire a unor foloase patrimoniale din practicarea prostituției de către o altă persoană”.

Concluzionând, cu privire la acest aspect, Înalta Curte consideră că subiectul pasiv principal al acestei infracțiuni este persoana „exploatăată”, nefiind incidente dispozițiile art. 238 lit. b) din Legea de punere în aplicare a Codului penal (Legea nr. 187/2012) amintite mai sus, privitoare la aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal în unele situații speciale.

În aceste condiții se impune a concluziona că, ori de câte ori, prin acte de executare diferite (de înlesnire a practicării prostituției), ar fi vătămate mai multe persoane, nu ne-am afla în prezența unei infracțiuni unice continuate, ci a unui concurs de infracțiuni, dat de numărul persoanelor vătămate prin săvârșirea acelei infracțiuni.

Aceasta deoarece, potrivit art. 38 din Codul penal, există concurs real de infracțiuni când două sau mai multe infracțiuni

au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele. Există *concurș real de infracțiuni* și atunci când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni.

De asemenea, se prevede că există *concurș formal* de infracțiuni când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni.

Însă, conform art. 213 alin. (1) din Codul penal, constituie infracțiunea de proxenetism, așa cum s-a arătat, determinarea sau înlesnirea practicării prostituției ori obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției *de către una sau mai multe persoane*.

Astfel că, față de vechea incriminare a proxenetismului (art. 329 din Codul penal din 1969), în Codul penal actual se prevede că determinarea sau înlesnirea practicării prostituției ori obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției *poate avea ca subiect pasiv una sau mai multe persoane care se prostituează*, fără ca această împrejurare să aibă vreo influență în a caracteriza activitatea infracțională ca fiind o infracțiune unică. Numărul persoanelor „exploatate” are ca efect firesc agravarea răspunderii făptuitorului între limitele speciale de pedeapsă. Așadar, în cazul în care infracțiunea de proxenetism se săvârșește asupra mai multor subiecți pasivi, persoane majore, fapta este tipică în forma unității (în același sens și noul Cod penal — partea specială, coordonator Sergiu Bogdan, Editura Universul Juridic, București, 2014, p. 139).

Aceeași este situația și în cazul în care victimele sunt minore întrucât dispozițiile art. 213 alin. (3) din Codul penal trimit la alin. (1) și, respectiv, la alin. (2) ale aceluiași articol, stabilind doar limite majorate ale pedepselor în acest caz.

În situația în care printre persoanele „exploatate” se află și minori alături de majori, încadrarea juridică corectă este cea prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal.

Pe de altă parte, nu se poate reține o infracțiune unică de proxenetism în toate cazurile în care o persoană săvârșește acte de executare tipice acestei infracțiuni față de mai multe persoane, ci doar atunci când există o anumită legătură între acestea, dată de timpul, locul, modalitățile concrete de săvârșire etc.

Astfel, deși în cazurile analizate mai sus s-a reținut că există o infracțiune unică de proxenetism, chiar dacă sunt mai multe persoane vătămate, nu se vorbește de o infracțiune unică continuată, ci de o *infracțiune unică complexă*.

S-au avut în vedere dispozițiile art. 35 alin. (2) din Codul penal care prevăd că infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element constitutiv sau ca element circumstanțial agravant, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.

Incriminări similare există și în alte dispoziții ale Codului penal [de exemplu, art. 189 alin. (1) lit. f) sau art. 192 alin. (3)] și au existat și în cele ale Codului penal din 1969 [de exemplu, art. 176 lit. b) sau art. 178 alin. 5], când fapta a fost săvârșită asupra a două sau mai multe persoane. Însă pentru a exista o singură infracțiune (complexă), doctrina și practica au stabilit că este necesar ca acțiunile să fie *săvârșite în aceeași împrejurare sau cu aceeași ocazie* (Decizia de îndrumare nr. 4 din 28 mai 1970 a Plenului Tribunalului Suprem).

Se apreciază că, față de modul de săvârșire a infracțiunii de proxenetism, care de cele mai multe ori presupune o anumită desfășurare în timp și o repetare a actelor de executare, date de natura infracțiunii, o legătură între actele de executare exercitate asupra mai multor persoane (sub forma înlesnirii practicării prostituției) ar putea fi dată de locul, timpul sau modalitatea concretă de săvârșire.

Pe de altă parte, atunci când infracțiunea se săvârșește de către o persoană asupra aceleiași/acelorași persoane vătămate, prin acte de executare repetate, în realizarea aceleiași rezoluții

infracționale, fiind îndeplinite toate condițiile prevăzute în art. 35 alin. (1) din Codul penal, se vor reține aceste dispoziții, infracțiunea fiind unică în formă continuată.

Față de cele expuse mai sus, se apreciază că:

— ori de câte ori infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra unei singure persoane vătămate majore sau minore, se va reține o singură infracțiune de proxenetism prevăzută de art. 213 alin. (1) din Codul penal, respectiv de art. 213 alin. (3) din Codul penal, după caz;

— în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore, „în aceeași împrejurare”, se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) din Codul penal, în formă simplă;

— în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate minore, în „aceeași împrejurare”, se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (3) din Codul penal, în formă simplă;

— în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și minore, în „aceeași împrejurare”, se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, în formă simplă;

— în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește de către o persoană asupra aceluiași persoane vătămate majore și/sau minore, prin acte repetate, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, se va reține o singură infracțiune de proxenetism prevăzută de art. 213 alin. (1), art. 213 alin. (3) sau art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, după caz, în formă continuată, conform art. 35 alin. (1) din Codul penal;

— ori de câte ori infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și/sau minore, fără legătură între ele, se va reține un concurs de infracțiuni, prevăzut de art. 213 alin. (1), art. 213 alin. (3) sau art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, după caz, cu reținerea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Concluzionând, pentru considerentele dezvoltate anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală va admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, în Dosarul nr. 9.395/30/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă „în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal”.

Stabilește că, în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și minore, în „aceeași împrejurare”, se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, în formă simplă.

Ori de câte ori infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și/sau minore, fără legătură între ele, se va reține un concurs de infracțiuni, prevăzut de art. 213 alin. (1), art. 213 alin. (3) sau art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, după caz, cu reținerea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Timișoara, Secția penală, în Dosarul nr. 9.395/30/2015, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a problemei de drept dacă „în cazul infracțiunii de proxenetism prevăzute de art. 213 din Codul penal — în modalitatea înlesnirii practicării prostituției, dacă faptele sunt săvârșite față de o persoană majoră și de una minoră, sunt realizate elementele constitutive ale unei singure infracțiuni prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal sau două infracțiuni aflate în concurs, respectiv art. 213 alin. (1) din Codul penal și art. 213 alin. (3) din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 din Codul penal”.

Stabilește că în cazul în care infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și minore, în „aceeași împrejurare”, se va reține o singură infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, în formă simplă.

Ori de câte ori infracțiunea de proxenetism, în varianta înlesnirii practicării prostituției, se săvârșește asupra a două sau mai multe persoane vătămate majore și/sau minore, fără legătură între ele, se va reține un concurs de infracțiuni, prevăzut de art. 213 alin. (1), art. 213 alin. (3) sau art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal, după caz, cu reținerea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 octombrie 2016.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI
DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Maria Mihaela Albu

ACTE ALE AUTORITĂȚII ELECTORALE PERMANENTE

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE

privind unele măsuri pentru buna funcționare a Sistemului informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal la secțiile de votare din străinătate organizate pentru alegerile pentru Senat și Camera Deputaților din anul 2016

Având în vedere adresele Ministerului Afacerilor Externe nr. F/9.420 din 27 octombrie 2016 și F/10.176 din 10 noiembrie 2016 prin care se solicită precizări privind modalitatea de aplicare în străinătate a prevederilor art. 22 alin. (6) din Normele metodologice privind funcționarea Sistemului informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal, selecția și desemnarea operatorilor de calculator ai birourilor electorale ale secțiilor de votare, aprobate prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 9/2015, cu modificările și completările ulterioare, raportat la lit. c) și g) din nota la anexa nr. 4 la normele metodologice menționate,

luând în considerare prevederile art. 33, art. 84 alin. (3) lit. c) și d) și alin. (4) lit. d) și e) din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare,

văzând art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 47/2016 privind unele măsuri pentru buna organizare și desfășurare a alegerilor pentru Senat și Camera Deputaților din anul 2016 și pentru modificarea Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente și a Legii nr. 288/2015 privind votul prin corespondență, precum și modificarea și completarea Legii nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente,

ținând cont de faptul că din interpretarea logică și sistematică a prevederilor legale citate rezultă că alegătorii care se prezintă la vot la o secție de votare din străinătate și dețin pașapoarte simple, pașapoarte simple electronice ori pașapoarte simple temporare cu menționarea țării de domiciliu nu intră în categoria omișilor din listele electorale permanente,

observând faptul că alegătorii cu reședința în străinătate care nu au solicitat înscrierea în Registrul electoral cu adresa de reședință din străinătate sunt arondați la secții de votare de pe teritoriul României,

având în vedere necesitatea asigurării eficienței procesului de votare la secțiile de votare din străinătate, în temeiul art. 104 alin. (1) și (2) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) La secțiile de votare din străinătate, în cazul deosebit menționat la lit. c) din cadrul notei la formularul prevăzut în anexa nr. 4 la Normele metodologice privind funcționarea Sistemului informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal, selecția și desemnarea operatorilor de calculator ai birourilor electorale ale secțiilor de votare, aprobate prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 9/2015, cu modificările și completările ulterioare, se înscriu numai alegătorii arondați la o altă secție de votare din străinătate.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) mesajul returnat de Sistemul informatic de monitorizare a prezenței la vot și de prevenire a votului ilegal (SIMPV) va fi: „Alegătorul (Se trec numele și prenumele.) cu CNP figurează ca arondat la Secția de votare nr. din localitatea, statul ”

(3) În cazul alegătorului cu reședința în străinătate pentru care mesajul returnat de SIMPV este: „Alegătorul (Se trec numele și prenumele.) cu CNP nu a formulat solicitare de înscriere în Registrul electoral cu adresa de domiciliu sau reședință din străinătate.”, operatorul de calculator validează operațiunea de preluare în aplicația

informatică pentru verificarea dreptului la vot (ADV) a codului numeric personal în baza înscrierii acestuia în lista electorală suplimentară.

Art. 2. — (1) La secțiile de votare din străinătate, în cazul deosebit menționat la lit. g) din cadrul notei la formularul prevăzut în anexa nr. 4 la normele metodologice aprobate prin Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 9/2015, cu modificările și completările ulterioare, se înscriu numai alegătorii care sunt omiși din listele electorale permanente, pentru care mesajul returnat de către SIMPV va fi: „Alegătorul cu CNP nu a formulat solicitare de înscriere în Registrul electoral cu adresa de domiciliu sau reședință din străinătate.”, fără a conține numele și prenumele acestora.

(2) În cazul alegătorului cu domiciliul în străinătate care deține pașaport simplu, pașaport simplu electronic ori pașaport simplu temporar cu menționarea țării de domiciliu, operatorul de calculator validează operațiunea de preluare în ADV a codului numeric personal în baza înscrierii acestuia în lista electorală suplimentară.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Electorale Permanente,
Marian Muhuleț

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Constantin-Florin Mitulețu-Buică
Vicepreședinte,
Marian Muhuleț

AUTORITATEA ELECTORALĂ PERMANENTĂ

HOTĂRÂRE**privind modificarea și completarea Hotărârii Autorității Electorale Permanente nr. 39/2016
pentru aprobarea modelelor proceselor-verbale privind consemnarea rezultatului votării
la alegerile pentru Senat și Camera Deputaților**

Având în vedere propunerile formulate de către Institutul Național de Statistică prin Adresa cu nr. 6.006 din 15 noiembrie 2016, luând în considerare prevederile art. 111 din Legea nr. 208/2015 privind alegerea Senatului și a Camerei Deputaților, precum și pentru organizarea și funcționarea Autorității Electorale Permanente, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 104 alin. (1) și (2), precum și al art. 114 alin. (2) din Legea nr. 208/2015, cu modificările și completările ulterioare,

Autoritatea Electorală Permanentă adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Autorității Electorale Permanente nr. 39/2016 pentru aprobarea modelelor proceselor-verbale privind consemnarea rezultatului votării la alegerile pentru Senat și Camera Deputaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 21 octombrie 2016, se modifică și va avea următorul cuprins:

1. După articolul 7 se introduce un nou articol, articolul 71, cu următorul cuprins:

„Art. 71. — Institutul Național de Statistică asigură, unde este cazul, personalizarea modelelor proceselor-verbale privind consemnarea rezultatelor votării cu mențiuni privind data scrutinului, unitatea administrativ-teritorială, numărul circumscripției electorale, numărul secției de votare, denumirea

competitorilor electorali, precum și prenumele și numele candidaților independenți.”

2. În tot cuprinsul anexelor nr. 1—22, sintagma „numele și prenumele” se înlocuiește cu sintagma „prenumele și numele”.

3. La anexele nr. 1—4, după litera k se introduce o nouă literă, litera l, cu următorul cuprins:

„l. Numărul ștampilelor cu mențiunea «VOTAT»

Dispariția uneia sau a mai multor ștampile se consemnează:

.....

.....”

Art. II. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Autorității Electorale Permanente,
Marian Muhuleț

Contrasemnează:
Vicepreședinte,
Constantin-Florin Mitulețu-Buică
Vicepreședinte,
Marian Muhuleț

București, 16 noiembrie 2016.
Nr. 46.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 941861